

52

OBWIESZCZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 3 marca 1987 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach.

1. Na podstawie art. 9 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1986 r. o zmianie niektórych ustaw określających funkcjonowanie gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 47, poz. 226) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach (Dz. U. Nr 7, poz. 52), z uwzględnieniem:

- 1) zmian wprowadzonych ustawą z dnia 21 grudnia 1983 r. o zmianie niektórych ustaw wprowadzających reformę gospodarczą (Dz. U. Nr 71, poz. 318), objętych jednolitym tekstem ustalonym obwieszczeniem Ministra do Spraw Cen z dnia 15 lutego 1984 r. (Dz. U. Nr 13, poz. 59),
- 2) zmian wprowadzonych ustawą z dnia 31 lipca 1985 r. o dostosowaniu przepisów niektórych ustaw określających funkcjonowanie gospodarki do uwarunkowań i potrzeb dalszego rozwoju społeczno-gospodarczego kraju (Dz. U. Nr 37, poz. 174), objętych jednolitym tekstem ustalonym obwieszczeniem Ministra do Spraw Cen z dnia 15 października 1985 r. (Dz. U. Nr 49, poz. 261),
- 3) zmian wprowadzonych ustawą z dnia 18 grudnia 1986 r. o zmianie niektórych ustaw określających funkcjonowanie gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 47, poz. 226),

z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów, ustępów i punktów.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst nie obejmuje następujących przepisów:

- 1) art. 24 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach (Dz. U. Nr 7, poz. 52) w brzmieniu:
„Art. 24. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.”
- 2) art. 9 ustawy z dnia 21 grudnia 1983 r. o zmianie niektórych ustaw wprowadzających reformę gospodarczą (Dz. U. Nr 71, poz. 318) w brzmieniu:
„Art. 9. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1984 r.”
- 3) art. 8 ustawy z dnia 31 lipca 1985 r. o dostosowaniu przepisów niektórych ustaw określających funkcjonowanie gospodarki do uwarunkowań i potrzeb dalszego rozwoju społeczno-gospodarczego kraju (Dz. U. Nr 37, poz. 174) w brzmieniu:
„Art. 8. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r.”
- 4) art. 10 ustawy z dnia 18 grudnia 1986 r. o zmianie niektórych ustaw określających funkcjonowanie gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 47, poz. 226) w brzmieniu:
„Art. 10. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1987 r.”

Minister Finansów: *B. Samojlik*

Załącznik do obwieszczenia Ministra Finansów z dnia 3 marca 1987 r. (poz. 52)

USTAWA

z dnia 26 lutego 1982 r.

o cenach.

Art. 1. Ceną w rozumieniu ustawy jest wielkość wyrażona w jednostkach pieniężnych, którą nabywca obowiązany jest zapłacić sprzedawcy za towar lub usługę.

Art. 2. W obrocie stosuje się ceny urzędowe, ceny regulowane oraz ceny umowne.

Art. 3. 1. Cenami urzędowymi są ceny ustalane przez właściwe organy administracji państwowej.

2. Ceny urzędowe ustala się na:

- 1) środki spożycia i usługi, mające podstawowe znaczenie dla kosztów utrzymania lub ochrony zdrowia ludności,
- 2) środki produkcji i usługi, mające podstawowe znaczenie dla kosztów wytwarzania,
- 3) podstawowe produkty rolne, skupowane przez jednostki gospodarki uspołecznionej.

Art. 4. 1. Ceny urzędowe środków spożycia i usług (art. 3 ust. 2 pkt 1) wytwarzanych (świadczonych) w kraju ustala się na podstawie uzasadnionych kosztów ponoszonych przy produkcji i sprzedaży tych towarów oraz świadczeniu usług, z uwzględnieniem zysku.

2. Ceny urzędowe importowanych środków spożycia (art. 3 ust. 2 pkt 1) ustala się w odpowiedniej relacji do cen obowiązujących na zbliżone towary produkcji krajowej.

3. Ceny urzędowe środków produkcji i usług (art. 3 ust. 2 pkt 2) wytwarzanych (świadczonych) w kraju oraz importowanych, w tym szczególnie ceny urzędowe surowców i materiałów, ustala się na podstawie przeciętnych cen uzyskiwanych lub płaconych w obrotach wólnodewizowych w handlu zagranicznym.

4. W razie gdy brak jest warunków do ustalenia cen na wytwarzane w kraju środki produkcji lub usługi, o których mowa w ust. 3, na podstawie cen kształtujących się w handlu zagranicznym, ustala się je na podstawie uzasadnionych kosztów produkcji, ponoszonych przy wytwarzaniu tych towarów lub świadczeniu usług, z uwzględnieniem zysku.

5. W cenach urzędowych uwzględnia się podatek obrotowy oraz cło, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów sprzedaż podlega obciążeniu podatkiem obrotowym, a import — cłem.

6. Ceny urzędowe towarów i usług, wymienionych w ust. 1 i 4, ustala się na poziomie niższym od wynikającego z uzasadnionych kosztów produkcji oraz zysku, jeżeli z ważnych względów na podstawie odrębnych przepisów przyznana zostanie odpowiednia dotacja na pokrycie powstającej w ten sposób straty.

7. Ceny urzędowe produktów rolnych (art. 3 ust. 2 pkt 3) ustala się w wysokości zapewniającej opłacalność ich produkcji w podstawowej części gospodarstw rolnych, z uwzględnieniem stosunku dochodów ludności rolniczej do dochodów ludności nierolniczej. Jeżeli cena nie zapewnia opłacalności produkcji, powinna ulec odpowiedniej zmianie.

8. Przy ustalaniu cen urzędowych — poza szczególnie uzasadnionymi wypadkami — należy kierować się dążeniem do osiągnięcia równowagi rynkowej.

9. Ceny urzędowe towarów są różnicowane w zależności od poziomu ich jakości, w tym także od klas i gatunków.

10. Ceny urzędowe są cenami loco sprzedawca, chyba że w decyzji ustalającej cenę postanowiono inaczej.

11. Minister Finansów, w drodze rozporządzenia, określa szczegółowe zasady i metody ustalania kosztów uzasadnionych, o których mowa w ustawie.

Art. 5. 1. Cenami regulowanymi są ceny ustalone przez sprzedawców lub ich zrzeszenia na podstawie zasad określonych przez właściwe organy administracji państwowej.

2. Organy administracji państwowej, przy określaniu zasad ustalania cen regulowanych, kierują się przepisami art. 4. W zasadach ustalania cen regulowanych należy w szczególności określić metody kalkulacji kosztów oraz naliczania zysku.

3. Ceny regulowane importowanych środków produkcji ustala się w wysokości ich cen zakupu w walucie obcej, przeliczonych na złote według obowiązującego kursu, z uwzględnieniem marż handlowych. Przepis art. 4 ust. 5 stosuje się odpowiednio.

Art. 6. Ceny regulowane mogą być ustalone na:

- 1) towary i usługi, których produkcja lub świadczenie są dotowane przez Państwo,
- 2) towary, jeśli ich dostawa następuje na podstawie rozdzielników,
- 3) towary będące środkami spożycia o charakterze standardowym,
- 4) importowane środki produkcji, jeżeli ich import następuje w ramach centralnie przyznawanych na ten cel środków dewizowych,
- 5) obiekty i roboty budowlane, wykonywane na zamówienia udzielane w trybie bezprzetargowym,
- 6) niektóre usługi świadczone przez przedsiębiorstwa użyteczności publicznej

— z wyjątkiem towarów i usług, na które ustala się ceny urzędowe.

Art. 7. 1. Sejm, na wniosek Rady Ministrów, uchwała wykaz towarów i usług, na które ustala się ceny urzędowe (art. 3 ust. 2).

2. Rada Ministrów, po zasięgnięciu opinii właściwych komisji sejmowych, uchwała wykaz towarów i usług, na które ustala się ceny regulowane (art. 6).

3. Minister Handlu Zagranicznego, w porozumieniu z Ministrem Finansów, określa towary objęte wykazem

wymienionym w ust. 1, na które w rozliczeniach eksportowych i importowych stosuje się ceny urzędowe.

Art. 8. 1. Jeżeli sprzedawca pobiera rażąco wysoką cenę, Minister Finansów może wydać decyzję nakładającą na niego obowiązek obniżenia ceny lub stosowania na czas określony, nie dłuższy niż rok, ceny regulowanej na inne towary lub inne usługi niż ustalone na podstawie art. 7.

2. Przez cenę rażąco wysoką rozumie się cenę znacznie przewyższającą ceny takich samych lub podobnych towarów w obrotach handlu zagranicznego bądź na rynku krajowym, z uwzględnieniem różnic w poziomie jakości.

3. Minister Finansów, w drodze rozporządzenia, określa zasady kwalifikowania ceny jako rażąco wysokiej oraz okres obowiązywania ceny obniżonej.

Art. 9. Ceny urzędowe oraz ceny regulowane są cenami maksymalnymi.

Art. 10. 1. Obowiązek stosowania cen urzędowych, o których mowa w art. 3, oraz cen regulowanych nie dotyczy sprzedaży towarów i usług przez rolników, rybaków, rzemieślników i inne jednostki gospodarki nieuspołecznionej, w tym również sprzedaży za pośrednictwem jednostek gospodarki uspołecznionej.

2. W wypadkach społecznie uzasadnionych Minister Finansów może na czas określony wprowadzić obowiązek stosowania cen urzędowych lub regulowanych w stosunku do niektórych towarów i usług, sprzedawanych przez jednostki, o których mowa w ust. 1.

Art. 11. 1. Ceny umowne ustala się na towary i usługi nie objęte przepisami art. 3, 6, 7 i 8, z zastrzeżeniem przepisu ust. 2.

2. Ceny umowne ustala się również na towary i usługi objęte przepisami art. 3, 6, 7 i 8, jeżeli są one wykonywane dla określonego odbiorcy i według wymagań technicznych przez niego ustalonych (towary i usługi kooperacyjne, nietypowe).

3. Ceny umowne ustala się w drodze ich uzgodnienia przez strony zawierające umowę.

4. Przy uzgadnianiu cen umownych sprzedawca, na wniosek odbiorcy, ma obowiązek przedstawić mu kalkulację ceny; przepis ten nie dotyczy sprzedaży w placówkach handlu detalicznego.

5. W kalkulacji, o której mowa w ust. 4, koszty produkcji towarów i świadczenia usług oblicza się według zasad i metod właściwych dla kosztów uzasadnionych (art. 4 ust. 11); zysk zawarty w tej kalkulacji stanowi wielkość wynikową do ceny umownej.

Art. 12. 1. Kalkulacja ceny umownej i regulowanej obiektów i robót budowlanych jest sporządzana na podstawie kosztorysu.

2. Minister Budownictwa, Gospodarki Przestrzennej i Komunalnej, w porozumieniu z Ministrem Finansów, określa zasady kosztorysowania obiektów i robót budowlanych.

Art. 13. 1. Rada Ministrów, w celu przeciwdziałania niekorzystnym zjawiskom społeczno-gospodarczym, może:

- 1) zamrozić ceny na okres nie dłuższy niż trzy miesiące,
- 2) wprowadzić okresowy zakaz podwyższania cen na określone grupy towarów i usług, poza określonymi przez nią wypadkami wynikającymi z działania czynników niezależnych od jednostki gospodarczej (sprzedawcy).

2. Minister Finansów może:

- 1) wprowadzić okresowe, maksymalne wskaźniki wzrostu cen umownych i regulowanych na określone grupy towarów, usług, obiektów i robót budowlanych,
- 2) wprowadzić obowiązek informowania przez jednostkę gospodarczą (sprzedawcę) izb skarbowych o zamiarze podwyższenia ceny umownej i regulowanej w terminie 21 dni przed datą wprowadzenia jej w życie
- 3) wprowadzić obowiązek informowania przez jednostkę gospodarczą (sprzedawcę) izb skarbowych o dokonanej zmianie ceny umownej i regulowanej oraz o przyczynach tej zmiany,
- 4) określić zasady stosowania cen skupu, zbytu, hurtowych i detalicznych odpowiednio do szczebli obrotu towarowego.

3. Izba skarbowa może w terminie 14 dni od otrzymania informacji, o której mowa w ust. 2 pkt 2, odroczyć dokonanie podwyżki ceny na okres nie dłuższy niż trzy miesiące. Złożenie odwołania nie wstrzymuje wykonania decyzji.

Art. 14. 1. Minister Finansów może upoważnić do stosowania dopłat do cen urzędowych i regulowanych przysługujących sprzedawcy lub opustów od tych cen przysługujących odbiorcy z tytułu zawarcia długoterminowych umów sprzedaży i dostawy, zwłaszcza elementów kooperacyjnych, określając równocześnie górną lub dolną wysokość dopłat i opustów.

2. Wojewódzkie rady narodowe mogą wprowadzić, w wypadkach uzasadnionych ważnymi potrzebami społecznymi, obowiązek stosowania dopłat do cen za usługi turystyczne i wypoczynkowe, z wyjątkiem usług świadczonych na rzecz obozów, kolonii i innych placówek wypoczynku dzieci i młodzieży, oraz niektóre towary bezpośrednio związane z obsługą ruchu turystycznego. Dopłaty te mogą być wprowadzone na obszarze całego województwa lub jego części. Wysokość dopłat nie może przekroczyć 10% ceny usług lub towarów. Wpływy z dopłat zasilają wojewódzkie fundusze turystyki i wypoczynku lub regionalne fundusze rewitalizacji zabytków.

Art. 15. 1. W obrocie towarami, na które ustala się ceny urzędowe lub ceny regulowane, stosowane są marże handlowe, ustalane przez właściwe organy administracji państwowej (marże urzędowe), z zastrzeżeniem przepisu ust. 2, 3 i 4.

2. Marże urzędowe są marżami maksymalnymi.

3. W wypadkach uzasadnionych odmiennym zakresem świadczeń, niż wynika to z obowiązujących warunków kupna i sprzedaży lub zwyczajów handlowych, mogą być na podstawie uzgodnienia zainteresowanych stron stosowane marże niższe lub wyższe od marż urzędowych.

4. W obrocie towarami, na które ustala się ceny umowne, są stosowane:

- 1) marże umowne, uzgodnione między zawierającymi umowę — producentem i jednostką handlową, albo
- 2) marże wynikowe, stanowiące różnicę między ceną dla producenta a ceną pobieraną przez jednostkę handlową.

5. W razie uzgodnienia marży umownej jednostka handlowa nie może bez zgody producenta sprzedać towaru po cenie zawierającej marżę wyższą niż uzgodniona

6. Minister Finansów, w celu przeciwdziałania nadmiernemu wzrostowi marż umownych, może:

- 1) wprowadzić obowiązek stosowania marż urzędowych,

- 2) ustalić średnie wskaźniki marż umownych, obowiązujące w określonych jednostkach organizacyjnych handlu lub w obrocie określonymi grupami towarów.

7. W wypadkach określonych w ust. 6 pkt 2 jednostki organizacyjne handlu mogą stosować przy sprzedaży poszczególnych towarów marże umowne na poziomie niższym lub wyższym od wskaźników ustalonych na podstawie tego przepisu, z zachowaniem średniego wskaźnika marż w odniesieniu do określonej grupy towarów.

Art. 16. 1. Sprzedawca ma obowiązek obniżyć cenę w razie:

- 1) pogorszenia jakości towaru i usługi w stosunku do norm przyjętych przy ustalaniu ceny,
- 2) zmniejszenia ilości, masy lub objętości towaru w stosunku do norm przyjętych przy ustalaniu ceny bądź wykonania usługi w zakresie mniejszym od umówionego,
- 3) umówienia się o cenę właściwą dla usługi z terminem wykonania przyspieszonym (usługa ekspresowa), a wykonania jej w terminie zwykłym.

2. Jeżeli sprzedawca, w wypadku, o którym mowa w ust. 1, nie obniżył ceny, Minister Finansów lub izby skarbowe wstrzymują dalsze stosowanie tej ceny i ustalają cenę odpowiadającą jakości, ilości, masie i objętości towaru oraz jakości, zupełności i terminowi wykonania usługi.

3. Cena odpowiadająca jakości towaru lub usługi, o której mowa w ust. 2, jest ustalana z uwzględnieniem opinii Polskiego Komitetu Normalizacji, Miar i Jakości lub upoważnionej przez Komitet jednostki organizacyjnej co do stopnia pogorszenia jakości.

4. Koszty sporządzenia opinii obciążają sprzedawcę stosującego cenę zawyżoną.

5. Minister Finansów, w porozumieniu z Ministrem Handlu Wewnętrznego i Usług, Prezesem Polskiego Komitetu Normalizacji, Miar i Jakości oraz właściwymi ministrami, ustala branżowe minimalne opusty cen umownych dla:

- 1) niższych klas jakości (gatunków, stopni, wyrobów) przewidzianych w normach lub innych przepisach dla poszczególnych towarów,
- 2) wyrobów o jakości niższej od wymaganej normą, dopuszczonych do obrotu na podstawie odstąpienia od normy.

Art. 17. 1. Towar przeznaczony do sprzedaży detalicznej powinien być oznaczony ceną.

2. Oznaczenia ceną towaru, na który obowiązują ceny urzędowe lub regulowane, dokonuje producent. W razie gdy na dany towar obowiązuje cena umowna, a producent zgodnie z zawartą między stronami umową nie ma obowiązku oznaczenia towaru ceną, obowiązek oznaczenia towaru ceną ciąży na sprzedawcy.

3. Minister Handlu Wewnętrznego i Usług, w porozumieniu z Ministrem Finansów, może określać towary przeznaczone do sprzedaży detalicznej, których oznaczenie ceną urzędową, regulowaną lub umowną może nastąpić w inny sposób niż bezpośrednio na towarze, lub towary nie wymagające oznaczenia ceną.

4. W miejscach sprzedaży detalicznej towarów oraz świadczenia usług muszą być uwidocznione ceny w sposób zapewniający prostą i nie budzącą wątpliwości informację o ich wysokości, a w odniesieniu do cen urzędowych — także o ich rodzaju (cena urzędowa).

Art. 18. 1. Ceny urzędowe i marże handlowe urzędowe ustala Minister Finansów, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, może upoważnić inny organ administracji państwowej do:

- 1) ustalania cen urzędowych niektórych towarów i usług,
- 2) ustalania marż handlowych urzędowych,
- 3) określania zasad ustalania cen regulowanych.

3. Wojewodowie i prezydenci miast: stołecznego Warszawy, Krakowa i Łodzi ustalają ceny urzędowe niektórych towarów i usług; Sejm w wykazie, o którym mowa w art. 7 ust. 1, określa te towary i usługi.

4. Rady narodowe stożnią podstawowego, a w miastach podzielonych na dzielnice rady narodowe tych miast, określają strefy cen (strefy taryfowe) obowiązujące przy przewozie osób i ładunków taksówkami osobowymi i bagazowymi.

Art. 19. 1. W razie stosowania przez sprzedawcę cen niezgodnie z przepisami ustawy lub przepisami wydanymi na jej podstawie, Minister Finansów lub izby skarbowe wstrzymują dalsze stosowanie ceny i zobowiązują go do stosowania ceny prawidłowej.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do marż handlowych.

Art. 20. 1. Sprzedawca, który mimo pogorszenia jakości towaru lub usługi w stosunku do norm przyjętych przy ustalaniu ceny urzędowej, regulowanej lub umownej nie obniżył jej wysokości, jak również sprzedawca, który w wyniku stosowania cen urzędowych lub cen regulowanych z naruszeniem przepisów osiągnęli w ten sposób kwotę nienależną, są obowiązani do jej zwrotu nabywcy. Obowiązek zwrotu kwoty nienależnej ciąży również na sprzedawcy, który mimo ograniczeń w swobodzie kształtowania cen, o których mowa w art. 13, podwyższył i pobrał cenę przekraczającą dopuszczalny poziom.

2. Jeżeli nienależna kwota nie zostanie zwrócona na buywcy, a okoliczność tę stwierdzi organ przeprowadzający kontrolę cen, sprzedawca jest obowiązany, niezależnie od zobowiązania wobec nabywcy, wpłacić do budżetu państwa kwotę dodatkową w wysokości 150% kwoty nienależnej. Obowiązek ten ciąży na sprzedawcy również wtedy, gdy zwrócił on nabywcy kwotę nienależną po rozpoczęciu kontroli.

3. Do budżetu państwa podlega przekazaniu również kwota nienależna, jeśli uprawniony do jej otrzymania nabywca nie jest znanym.

4. Inwestor będący jednostką gospodarki społecznej przekazuje w całości do budżetu państwa otrzymaną od wykonawcy obiektów budowlanych i robót budowlanych kwotę nienależną.

5. Decyzję o ustaleniu nienależnej kwoty podlegającej zwrotowi i kwoty dodatkowej, podlegającej wpłaceniu do budżetu państwa, wydaje izba skarbową

6. Jeżeli okoliczność, o której mowa w ust. 2, stwierdzi w trakcie kontroli inny organ niż wymieniony w ust. 5, organ ten zwraca się do izby skarbowej o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 5.

7. Od decyzji ustalającej nienależną kwotę i kwotę

dodatkową, wydanej przez izbę skarbową, przysługują odwołanie do Ministra Finansów.

8. Decyzja o ustaleniu nienależnej kwoty i kwoty dodatkowej nie może być wydana, jeżeli od końca roku, w którym pobrano cenę, upłynął okres jednego roku.

9. Przepisy ust. 1—8 stosuje się odpowiednio w razie naruszenia przez sprzedawców porozumień w sprawach cen, zawieranych z nimi przez Ministra Finansów na podstawie odrębnych przepisów

10. Minister Finansów, w drodze rozporządzenia, określa terminy i tryb wpłacania nienależnych kwot do budżetu państwa

11. Przepisy ust. 1—10 stosuje się odpowiednio do marż handlowych

Art. 21. 1. Kontrolę cen sprawuje inspekcja cen

2. Społeczna kontrola kształtowania i przestrzegania cen realizowana jest na podstawie odrębnych przepisów ustawowych.

Art. 22. Sprzedawca jest obowiązany udostępnić przedstawicielom organów przeprowadzających kontrolę cen oraz organów kontroli społecznej dokumenty i materiały w celu przeprowadzenia kontroli cen, umożliwić wstęp do pomieszczeń dla przeprowadzenia czynności kontrolnych, a także udzielać niezbędnych wyjaśnień i informacji

Art. 23. Ceny urzędowe ogłasza się w wydawanym przez Ministra Finansów Dzienniku Urzędowym Cen

Art. 24. 1. Ustawy nie stosuje się do

- 1) opłat za najem lokali, opłat taryfowych za usługi pocztowe i telekomunikacyjne oraz innych opłat ustalanych na podstawie odrębnych ustaw,
- 2) cen towarów i usług przeznaczonych wyłącznie na potrzeby wojskowe oraz cen na świadczenia i usługi wykonywane przez wojskowe jednostki organizacyjne na rzecz żołnierzy oraz innych osób uprawnionych do tych świadczeń i usług,
- 3) cen w obrocie z zagranicą wyrażanych w obcej walucie

2. Właściwość organów i zasady ustalania cen, o których mowa w ust. 1 pkt 2, określa Rada Ministrów.

3. Ilekroć w ustawie jest mowa o

- 1) cenie rozumie się przez to również stawkę taryfową,
- 2) marży handlowej — rozumie się przez to również prowizję i narzut do ceny,
- 3) sprzedawcy lub sprzedawcy — rozumie się przez to odpowiednio wykonawcę obiektu budowlanego i roboty budowlanej, wykonawcę prac geologicznych oraz wykonawcę usługi lub wykonanie obiektu budowlanego i roboty budowlanej, wykonanie prac geologicznych oraz świadczenie usługi

Art. 25. 1. Traci moc dekret z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122).

2. Utrzymuje się w mocy ceny i marże handlowe, ustalone na podstawie dekretu, o którym mowa w ust. 1, do czasu ich zmiany w trybie przewidzianym w ustawie.